

Lieve mensen,

Alles wordt alweer anders. Vorige week zat in een van de zijspiegels van mijn auto het eerste bedauwde spinnenweb. Dat is voor mij altijd een moment van goede herinneringen. Aan het begin van een nieuw school-of studiejaar. En misschien nog wel iets dieper – aan hoe mijn leven ooit begon. Als septemberkind.....Bij de Bron van alles.

Met een hartelijke groet,
Helene Westerik

Het is bijna tijd om de kerkdeuren te sluiten – er glipt nog één iemand naar binnen. Later zou ze me vertellen: ik kan nooit langs een open kerkdeur lopen; ik moet dan altijd even naar binnen. Ze loopt langs de expositie en ineens herkennen wij elkaar. Ze is herstellende van een ellendige ziekteperiode. De kerk waar we zijn heeft een goede akoestiek, en ik vraag haar: hoe is het me je stem? Ik zie haar denken: zal ik het proberen?....Ze doet het, van voorzichtig tot voluit: het Ave Maria van Schubert. Ze zingt, met hart en ziel. Het is zó mooi. Mijn tranen zijn voor haar en mezelf, voor de muziek, en voor de helende kracht van dat moment.

Net zoals we alert moeten blijven op gestold recht, is het zaak alert te zijn op gestolde macht.

Het is een zonnige zomerdag, als ik het terrein op rijd. Ik wil daar iemand bezoeken, maar als ik op het terras iemand zie zitten die ik ken, ga ik even bij haar zitten. Ze is bijna blind, en ik beschrijf wat er op dat moment te zien is in de tuin en in de verte. Ze zou het bijna kunnen schilderen. We praten over het verschil tussen kijken en zien. We begrijpen elkaar precies. Dan zegt ze: 'je moet me beloven dat je er zo nu en dan heel blij om bent dat je ogen nog goed zijn, want het kan zo maar anders worden'. Het ontroert me, dit advies. Deze wijsheid, maar ook de liefde die er in besloten ligt. Want ik voelde dat ze oprecht blij voor mij was dat ik nog alles kan zien. Terwijl het licht in haar ogen bijna weg is, was ze voor mij op dat moment één en al licht.

In Odoorn hadden we een expositie in de kerk. Van schilderijen van Mineke Gravers en drukplaten van ds. van Lunzen, de oprichter van de Zwinglibond. Daarbij verkochten we ook linnen tassen en zilveren lepeltjes met de afbeelding van Zwingli erop. Op een middag waarop ik 'kerkwacht' had, kwam een echtpaar een tas en lepeltje bij mij afrekenen. Ze vertelden over iemand, die een kat had gehad met de naam Luther. Die kat was overleden, en na een tijdje kwam er een andere kat. Drie keer raden welke naam dat beestje kreeg?! Zwingli! Ik zou er graag bij zijn geweest toen deze persoon de cadeautjes kreeg!

Het leven is wat je vandaag viert, maar ook waar je vandaag om rouwt....

Het leven is
wat je vandaag viert

- ingspire -

Café de Cerck in Beilen (leuke plek!) verzorgde de lunch op ons jaarlijkse uitje. Nadien ging ik afrekenen en bleef even praten met de eigenaar. Hij vertelde over zijn twee kippen, waarvan er eentje een nacht in het schuurtje met voer had vertoefd. Per ongeluk natuurlijk, maar hij had voorlopig genoeg gegeten. Of de kippen ook eieren legde, vroeg ik.... Wil je er wat, was de wedervraag? En zo zei hij zijn gasten gedag om snel naar huis te fietsen en mij van een doosje eieren te voorzien. Ik reed weer eens zingend naar huis.

In the morning, thank you, thank you
In the evening, thank you, thank you
In the middle of the day, thank you, thank you
In the deep dark night, thank you, thank you
- Een lied van Sara Thomsen

Lieve mensen,

Mijn schoonvader is binnenkort jarig en wordt (d.v.) 75 jaar! We laten deze dag niet ongemerkt voorbijgaan en de voorbereidingen zijn in volle gang.

Het is lang niet iedereen gegeven om deze leeftijd te bereiken; mijn moeder is vorig jaar overleden en was pas 73. Zo zijn ook in de vriendenkring van mijn schoonouders al verschillende mensen weggevallen. En van hen die er nog zijn, kampen er diverse met hun gezondheid en milde of zeer ingrijpende ouderdomskwalen.

En toch vieren we deze verjaardag met vreugde en dankbaarheid voor al het goede dat het leven bracht. De vriendschappen, de liefde, de kinderen en kleinkinderen, de inzichten die kwamen met de jaren. Ik realiseer me hoe snel het leven gaat. In december wordt mijn jongste 10 jaar en heb ik drie tieners! 'Opeens' wil ik erbij zeggen, want voor mijn gevoel was het gisteren dat ze geboren werden. *Vier het leven*, het is mijn levensmotto. Stilstaan, met zorg, aandacht en plezier, bij de momenten en verbindingen in je leven. 'Vieren' heeft ook de betekenis van 'loslaten' en dat hoort er ook bij. Je markeert een moment in de tijd en daarna ga je weer verder!

Hartelijke groet, Nicoline Swen

Hebben en zijn - Ed Hoornik

*Op school stonden ze op het bord geschreven.
Het werkwoord hebben en het werkwoord zijn;
Hiermee was tijd, was eeuwigheid gegeven,
De ene werkelijkheid, de andre schijn.*

*Hebben is niets. Is oorlog. Is niet leven.
Is van de wereld en haar goden zijn.
Zijn is, boven die dingen uitgeheven,
Vervuld worden van goddelijke pijn.*

*Hebben is hard. Is lichaam. Is twee borsten.
Is naar de aarde hongeren en dorsten.
Is enkel zinnen, enkel botte plicht.*

*Zijn is de ziel, is luisteren, is wijken,
Is kind worden en naar de sterren kijken,
En daarheen langzaam worden opgelicht.*

Esther's Bakery

Ze vraagt me of ik met haar wil bidden. Om eerlijk te zijn vind ik dat vaak een lastige vraag. Ik bedoel, natuurlijk wil ik het, maar het roept bij mij allereerst vragen op: zegt zij 'God' of liever 'Eeuwige', 'Bron', of nog iets anders? Is Hij/Zij/Het een krachtbron voor haar of heeft ze een specifiek verzoek? Ze onderbreekt mijn gedachtenstroom: "Ik bid het liefst zonder woorden, want die zijn vaak zo lastig." En zo zitten we even later hand-in-hand. We bidden met overgave, in stilte.

Ohhh, wat gaat de tijd toch snel
Gisteren nog zag ik haar voor het eerst,
lag ze hier in m'n armen
Wat is ze mooi en wat staat de tijd haar goed
Ik knipper m'n ogen en zie hoe ze steeds weer een beetje veranderd is
Maar hoe groot ze ook mag zijn
In mijn ogen blijft ze altijd klein.

Een lied van Marco Borsato. 'Dochters' heet het. Vooral die ene zin 'en wat staat de tijd haar goed' vind ik zo prachtig. Je ziet het soms bij oude(re) mensen. Ze hebben niet meer de schoonheid van de jeugd, maar zijn zo mooi door hun uitstraling en levenservaring. Zoals dat lied zegt: de tijd staat ze goed.

Dit is Irene Carne. Ze is 90 jaar en samen met haar familie op vakantie. Even weg uit het verpleeghuis waar ze woont. Ze heeft voor de gelegenheid nieuwe zomerkleding gekocht. Met een bikini, dat wilde ze al haar hele leven! (nieuwsbericht uit 2018)

De viering van 12 september sluit aan bij Open Monumentendag. 'Mijn monument is jouw monument' is het thema dit jaar. Als ik afbeeldingen zoek voor op het boekje, stuit ik op een Haags monument; de Mescid-I Aksa moskee. In de 19e eeuw gebouwd als synagoge, vanaf 1979 in gebruik als moskee.

Het doet mij denken aan 'The House of One', een gezamenlijk gebedshuis in Berlijn, voor joden, christenen en moslims. Alle drie hebben ze een eigen gedeelte, verbonden door een gemeenschappelijke ruimte in het midden van het gebouw. Deze plek dient als ontmoetingsplek waar mensen (vanuit de drie gemeenschappen, maar ook iedereen van buiten die dat wil) samen kunnen komen en elkaar kunnen ontmoeten. Blijven zoeken naar wat ons bindt in plaats van wat ons scheidt!

